

ἐζήτησα παρὰ τοῦ Τσόχα δανεικὴν τὴν μίαν τῶν Αἰγυπτιακῶν σαλπίγγων καὶ ἐφώναζα ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

— "Α! εἶδα, α! εἶδα!

Παρ' ὀλίγον δὲ νὰ ἔλθω εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ ῥάπτου μου, τολμήσαντος νὰ μοι εἴπῃ ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ κάμω ὁλόκληρον ἐνδυμασίαν τσόχα.

* *

— Καὶ ἡ Τραδιάτα; καὶ ὁ Ἀττίλας; πῶς! ἐτελειώσατε;

— Συγγνώμην, κύριοί μου· εἶχον σκοπὸν πάντοτε νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐν ἐπιλόγῃ διὰ τὴν οἰκτρὰν αὐτῶν τύχην. Λοιπὸν ἡ Τραδιάτα, ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς νέας πρίμας κυρίας Στεφανίνης, τὴν ὁποίαν καθὼς βλέπετε ἐν καὶ μόνον ν' χωρίζει ἀπὸ τοῦ κ. Στεφανίδη, ἀσθενῆς, φθισικῆ, ἰσχνή ὡς λαγωνικὴ σκύλα, μὲ ὀδόντας ὀξεῖς, μὲ φωνὴν ἀσθενή, ὡς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Σωτηροπούλου καὶ διακεκομμένην ὡς ἡ ἐκδοσις τοῦ «Τηλεγράφου», δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς καὶ ἐκοκκάλωσε, μεθ' ὅσας προσπάθειας καὶ ἂν κατέβαλον ὅπως τὴν σώσωσιν ὁ νέος συμπαθὴς ὑψίφωνος κ. Καρνέλλης μὲ τὴν μικράν, ἀλλὰ γλυκεῖαν φωνὴν του καὶ ἐν μέρει καὶ ὁ καλὸς βαρύντονος δὲ Ζώρζις. Ὁ δὲ Ἀττίλας, φάσμα ἄγριον, ἱστορικόν, ἐπανελθὼν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐξεληήθη ὡς θηριώδης μολοσσὸς ὑπὸ τινος διελθούσης περιπόλου καὶ συλληφθεὶς παρεδόθη εἰς τὸν δῆμιον τῶν κυνῶν, ὅστις καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Τελευτή.

ΜΙΡΑΜΑΡ!

ΜΑΪΟΣ—ΤΕΡΓΕΣΤΗ..

Ἐν μιᾷ τῶν πλατειῶν τῆς Τεργέστης εἶναι ἐστημένος μεταλλινός ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μαξιμιλιανού. Τὸν ἀνδριάντα

στὴ γειτονιά. Βγαίνεις ἐξω. Σὲ βλέπουν ἀπὸ τὰ παράθυρα ἡ γειτόνισες καὶ χαμογελῶσαι σοὺ λέγουν.—Νὰ, νὰ! Αὐτὸς εἶνε ποῦ τσακώθηκε σήμερα μὲ τὴ γυναῖκά του. Ὅλο καυγάδες ἔχουν.—Αἶ, εἶνε τόρα κατὰστασις πραγμάτων αὐτῇ; Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴν τὴν πάρω. Ἀλλὰ ἔλα πάλι... ποῦ... δηλαδή... δὲν εἶνε ἄσχημο νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς... Νὰ τὴν πάρω; Νὰ μὴ τὴν πάρω; Καλλίτερα νὰ τὴν πάρω... ὄχι, καλλίτερα νὰ μὴ τὴν πάρω. Θὰ τὴν πάρω... Δὲν τὴν πέρνω. Δὲν τὴν θέλω, μὰ μὲ θέλει.. καὶ δὲν πάει νὰ μὲ θέλῃ ὅσο θέλει. Κ' ἐπειτα ποῦ τὸ ξέρω γὼ πῶς μὲ θέλει... Καὶ ποῦ τὸ ξέρω, θὰ πῇτε, ὅτι μὲ θέλει.—Αἶ, ἂν δὲν με ᾔθελε δὲν θὰ μοῦ ἔλεγε καὶ τὸ εἰς μιᾷ... Εἶνε, βλέπετε, ἡ κυρά μας καὶ ἐγωιστής... Εἰς μιᾷ. Οὐκοῦν. Ἐγὼ θέλω πολλὰς. Ποικιλία, ποικιλία. Γι' αὐτὸ ὁ θεὸς ἔκαμε καὶ ποικίλας μορφάς...

— Κάτω, μωρὲ κερατὰ!

— Βοήθεια, πατέρα μου!

Εἶχα φθάσει παρὰ τὰ Χαυτεῖα. Ὁ στρατὸς κατεδίωκε τοὺς φοιτητάς, διότι εἶχον φθειάσει χονδρὴ προσβολὴ τοῦ βασιλέως, διότι ὅταν διήρχετο τῶν Χαυτεῖων, οὗτοι στρέψαντες τὰ καθίσματά των ἀνάποδα πρὸς τὴν ὁδόν, ἐκάπνιζον τὰς μαλτέζικὰς των πίπας περιφρονητικῶς, ὅταν διήρχετο ὁ βασιλεὺς.

τοῦτον πιστῶς ἀπεικονίζοντα τὸ μέγα καὶ ἡγεμονικὸν ἀνάστημα, τὴν γλυκεῖαν καὶ συμπαθεῖ μορφήν τοῦ ξανθοῦ αὐτοκράτορος, παρετήρουν πρὸ τινος χρόνου μετὰ προσοχῆς. Θέλετε νὰ γνωρίσῃτε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Μαξιμιλιανού, μὲ εἶπεν ἀρχαῖος τῆς Τεργέστης κάτοικος, πηγαίνετε εἰς τὸ Μιραμάρ...

Ὅντως ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἡ εὐρεῖα, ὅσον τὸ ἄπειρον καὶ καλλιτέχνις καθὼς ἡ φύσις, μικρὸν διαφρίνεται εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Αὐστρίας ἢ εἰς τὸν ναύαρχον τῶν θαλασσῶν αὐτῆς, ἢ ἀκόμη εἰς τὸν ἀτυχῆ αὐτοκράτορα τοῦ Μεξικού. Ὁ Μαξιμιλιανὸς δὲν ἦτο προωρισμένος νὰ δρέψῃ τὰς δάφνας τοῦ Τέγετωφ, οὐδὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ νὰ διαγωνισθῇ, ἀλλ' οὔτε ἄγρίους λαοὺς καθὼς ὁ Πέτρος τῆς Βραζιλίας νὰ παιδαγωγήσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ τὰς θαλάσσας πολλάκις διέσχισε, καὶ τὸν θρόνον τῶν Ἀψβούργων ἔστιν ὅτι ὤνειροπόλησε, καὶ τῶν ἄγριων φυλῶν ἡγεμὼν ἐγένετο, ἀλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, μοιραίως ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον πλανηθεῖσα, ἀπέπητ ἐκεῖθεν καταλιποῦσα μόνον τὸ σῶμα τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῆς διαμονήν, εἰς τὸ Μιραμάρ!

Ὁ Μαξιμιλιανὸς δὲν ἦτο οὔτε στρατηλάτης, οὔτε πολιτικὸς ἀνὴρ, οὔτε ἀρχὼν τῶν θαλασσῶν, ἀλλ' ἦτο ποιητῆς ἐξοχος. Τὸ Μιραμάρ εἶναι τὸ θαυμαστὸν ποίημά του καθὼς τοῦ Βύρωνος ὁ Δὸν-Ζουάν καὶ τοῦ Μίλτωνος ὁ παράδεισος.

■ ■

Ὅπου ἄλλοτε ἡνορθοῦτο ἀπορράξ βράχος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἄγρια ἐθραύοντο τὰ κύματα τοῦ Ἀδρίου, ἢ ἐν νηνεμίᾳ ὁ ἀλιεὺς ἔρριπτε τὰ δίκτυά του, ὅπου ἡ σάφρα πλάνης περιεφέρετο ἐπὶ καταξήρου καὶ καυστικοῦ γηπέδου, ὅπου τοῦ κυνηγοῦ τὸ ὄπλον ἠκούετο ἐκκενωθὲν κατὰ λαγῶν τολμητίου προκύψαντος τῶν χθαμαλῶν θάμνων ἢ τῆς πετρίνης αὐτοῦ φωλεᾶς, ὅπου σταγὼν ὕδατος δὲν ἀνέβλυζε καὶ μόνον διαβατικῶν πτηνῶν ἠκούετο τὸ κελάδημα, ὅπου ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίᾳ δὲν ἔστησέ ποτε τὴν σκηνὴν τῆς καὶ μόνον οἱ μύρμηκες καὶ τὰ ἄλλα ἐντομα διημ-

Ἡ σκηνή, καθ' ἣν στιγμὴν παρέστην, ἦτο κωμικοτραγική.

Ὁ Ῥάλλης ἦτο ἀνασκαλωμένος ὡς γάτος εἰς τὸν τοῖχο τῆς μάνδρας ἐνθα νῦν ὁ οἶκος τοῦ Ῥικάκη, στρατιώτης δὲ μὲ προτεταμένην λόγχην τοῦ φώναζε τό.—Κάτω, μωρὲ κερατὰ, ὁ δὲ Ῥάλλης ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν, ἥτις πράγματι τῷ ἐπῆλθε, καθότι ὁ πατέρας του μὲ τὸ σῶβρακο καὶ χωρὶς παντοῦφλες—ἦτο καὶ ὑπουργὸς τότε—κατήλθε καὶ τὸν ἔσωσε.

Προχωρῶ ἄλλη σκηνὴ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὁ Χρ. ρίλαος Μαργαρίτης, ζωηρότατος νέος, καὶ νῦν πρόξενος, εἶχε πέσει, καταδιωκόμενος μέσ' ἓνα λάκκο... οἱ δὲ ἐκεῖ φοιτῆται τοῦ ἐφώναζον:

— Βάρδα, βρῶμα, βάρδα.

Τὸ κωμικὸν ἦτο ὅτι δὲν ἐτόλμουν οὔτε οἱ στρατιῶται νὰ τὸν πλησιάσουν.

(ἔπεται συνέχεια).

■ ■ ἀληθινὸν ἄνθρωπον.

φινδύονται τὸ ἔδαφος, ὅπου τέλος ἡ φύσις παρίστατο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ σκαιοτήτι ἐκεῖ σήμερον ὑψοῦται τὸ ἐξοχικὸν ἀνάκτορον, καὶ ἀπλοῦται ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ παραδείσιος κήπος του.

Τὸ Μιραμάρ ἀπέχει τῆς Τεργέστης ἡμίσειαν περίπου ὥραν, ἡ δὲ πρὸς αὐτὸ ἄγουσα εἶναι παραθαλασσία ἀμαζιγὴ ὁδὸς, ὁμοιάζουσα κατὰ πολὺ τῇ ἀπὸ Πειριχιδῶς εἰς τὴν Φρεαττὺν ἀγούσης, καὶ ἀφίνουσα ἐλευθέραν τὴν ὁρὰν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἔκτασιν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καθὼς ἡ ἡμετέρα Φρεαττὺς ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος. Τὴν ὁδὸν αὐτὴν κατεσκευάσεν ἐπίσης ὁ Μαξιμιλιανὸς διὰ μέσων σκληροτάτου ἀνωμάλου καὶ βραχύδους ἐδάφους ἐν πολλοῖς τοῦ ὁποίου σημείοις διαφαίνονται ἐτι καὶ νῦν λείψανα τῆς γενναίας του ἀντιστάσεως κατὰ τῆς δυναμιτιδος. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐκτίσθησαν καὶ κτιζονται ὁσημέραι ἐξοχικὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἐπαύσεις, ἡ δὲ ἄνωθεν αὐτῶν ἐκτεινομένη ἄλλοτε ξηρὰ καὶ πετρώδης γῆ, ἐκάλυψε τὴν γυμνότητά της μὲ καταπρασίνην ἐσθῆτα ἐκ δένδρων ὀπωροφόρων, κλιμάτων καὶ ἄλλων παντοίων φυτειῶν, τῶν ὁποίων ὀλίγον ἀνωτέρω διέρχονται αἱ ἀτμάμαζαι πλήρεις ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων, ἐνῶ ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν κόσμος πολὺς ἀναπνέει τὴν θαλασσίαν αὔραν καὶ ἀκούει τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ χαρίεσσα αὕτη μορφή τῆς φύσεως, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γοητευτικὴν καλλονὴν τοῦ Μιραμάρ, ἐνῶ ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη, ὅσον οὐδέποτε, συνεδυάσθησαν ἁρμονικώτερον καὶ μεγαλοπρεπεστέρον;

Τὸ ἐξοχικὸν μέγαρον λιθόκτιστον ὅλον, ἰδιόρρυθμον, πυργωτὸν, μὲ πολλὰς πτυχὰς, μὲ πλείονας γωνίας, κεῖται εἰς τὸ μεταίχμιον τῆς θαλκτικωτέρας ξηρᾶς καὶ τῆς μαγικωτέρας θαλάσσης· καὶ ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς περιβάλλεται ἀπὸ σκιερᾶς δειδροστοιχίας, γραφικοῦς ἀνθῶνας, πυκνότατα δάση, λίμνας μὲ ἀποικίας ἰχθύων, τεχνητοὺς ῥυάκας, κύκνους, περιστερὰς, ἄφ' ἐτέρου πολιορκεῖται ὑπὸ τῆς ἀπεράντου θαλάσσης μὴ ἐχούσης ἄλλο ὄριον, πλὴν τοῦ ἡλίου, ὅστις, μὲ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀκτῖνας χρυσώνει τοὺς πύργους τοῦ Μιραμάρ διαλάμποντας τότε ὡς τόσα στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτοκρατόρων· ἀλλὰ πλὴν τῆς ποιητικωτάτης αὐτῆς πολιορκίας, ἡ θεὰ τῆς Τεργέστης ὀλοκλήρου ὡς ἐπὶ τάπητος ἐστρωμένης ἀνωφεροῦς, καὶ τὰ χθαμαλὰ, ὡς ὕφαλοι, ἐδάφη τοῦ Μονφακόνε, καθιστῶσι τὴν τοποθεσίαν τοῦ Μιραμάρ πανοραμικωτάτην.

III

Οὔτε μουσεῖον πλήρες κομψοτεχνημάτων, οὔτε τῶν χαρίτων ὁ μυθικὸς κήπος δύνανται νὰ περιλάβωσι περισσότερα ἀριστουργήματα τῶν ὅσα ἐγκλείει τὸ Μιραμάρ καὶ ὁ κήπος αὐτοῦ ἀνθοστεφὴς ἐγκρύπτει. — Εἰς τὸ διόροφον μέγαρον, τοῦ ὁποίου ἐκάστη γωνία καὶ ἐκάστη γραμμὴ προσελκύει τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπισκέπτου, ὁ Μαξιμιλιανὸς συνέλεξε πᾶν ὅ,τι ἡ τέχνη ἐξαιρετικὸν δύναται νὰ παραγάγῃ. — Ἀλλὰ μήπως ὡς ἀρχιτεκτονικὸν ἱδρυμὰ τὸ Μιραμάρ δὲν προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰδημόνων; — Περὶ τὸ κέντρον τοῦ πολυγώνου αὐτοῦ ἱδρυμᾶτος εἰσὶ διακεχωρισμένοι οἱ θάλαμοι συνεχόμενοι δι' ἀλύσεως θυρῶν, κοπτομένης μόνον ἐν τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον, καὶ τῇ ἐξόδῳ διὰ τοῦ τελευταίου, διαχωριζομένων καὶ τούτων διὰ μόνον τοῦ διαστήματος τῆς οὐδοῦ τοῦ μεγάρου. — Ἡ ἄνω ὀροφὴ ἔχει ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν διαίρεσιν.

Τί δὲν περικλείουσιν αἱ δύο ἐκεῖναι ὀροφαὶ καὶ οἱ χρυ-

σοποικίλοι καὶ μεταξότοιχοι θάλαμοι! Ἴδου ὁ κοιτῶν τοῦ αὐτοκράτορος συνεχόμενος μὲ τὸ γραφεῖόν του, ὑπενθυμίζοντες τὴν φρεγάταν τοῦ ἄλγετε ναυάρχου τῆς Αὐστρίας, τοσοῦτον εἶναι ὅμοιοι οἱ δύο οὗτοι θάλαμοι τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐπίχαριν ἀπλότητα, πρὸς ἐκείνους τοῦ θαλασσίου οἴκου του! Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἐκλεκτικὴ βιβλιοθήκη τοῦ Μαξιμιλιανοῦ φρουρουμένη καὶ εἰς τὰς δύο αὐτῆς θύρας ὑπὸ τεσσάρων κεφαλῶν μαρμαρίων, ἀλληγορουσῶν ἰσως τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου· εἶναι αἱ κεφαλαὶ τοῦ Ὀμηρου, τοῦ Δάντου, τοῦ Σαίξπηρ, καὶ τοῦ Γκαίτε! Χωροῦμεν ἐτι ἐμπρὸς καὶ ἀναγνωρίζομεν τὰ δωμάτια τῆς Καρλόττας, ἀτυχοῦς συμβίας τοῦ αὐτοκράτορος, τῆς ὁποίας ὁ νοῦς ἐδραπέτευεν, ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρός της ἐπέτα εἰς τοὺς οὐρανοὺς! Ἴδου ἀκόμη ἄλλοι θάλαμοι, εἰς τοὺς τοίχους τῶν ὁποίων ἀναρτῶνται οἱ ἐπιζῶντες καὶ ἐπιζήσαντες βασιλεῖς, θαυμαστοὶ ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἐποψιν. — Ὀλίγον ἐμπρὸς ἀκόμη συναντῶμεν τὸν κοιτῶνα ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, ἄνωθεν τῆς κλίνης τῶν ὁποίων κρέμαται γνήσιον ἀριστούργημα τοῦ Ραφαήλ παριστάνον τὸν Χριστὸν παιδίον μετὰ μικρὸν εὐρισκόμεθα εἰς δύο θελάμους, κινεζικὸν τὸν ἕνα καὶ ἰαπωνικὸν τὸν ἕτερον, τὴν διακόσμησιν καὶ τὴν ἐπιπλῶσιν, ἐξάστια κατασκευάσματα τῶν κατοίκων τοῦ οὐρανίου βασιλείου· κατόπιν θάλαμον ὑποδοχῆς, ἄλλον ἀκροάσεως, πολλοὶ διὰ τοὺς ξενιζομένους, πολλοὶ ἀνώνυμοι, οἵτινες ὅμως προσφυῶς θὰ ὠνομάζοντο ζωγραφικοὶ, ἐκ τῆς πληθύος τῶν εἰκόνων, αἵτινες παριστῶσι τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοκράτορος ἀπὸ τῆς κατευοδώσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ Μιραμάρ μέχρι τοῦ θανάτου του εἰς τὸν Μεξικόν· ὁ θάλαμος ἀκόμη τοῦ σφαιριστηρίου, ἐν ᾧ ζωντανὴ ἡ Θηρεσία τοῦ Ρούμπενς διακρίνεται μεταξὺ πλείστων ἄλλων ἀριστουργμάτων τῆς ζωγραφικῆς· ἐπειτα ὁ ναὸς τῶν ἀνακτόρων, εἰς μικρὸν, ἀπεικόνισμα τοῦ ἁγίου τάφου, τέλος τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐστιατόριον διὰ λιθοστρώτου μωσαϊκοῦ ταπητωμένον, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου ἄνευ κοσμητικῆς ἐπιθέτου! Ὡ! διὰ μίαν τοιαύτην αἴθουσαν ἐστεῖλα εἰς κόρακας ὅλα τὰ βασίλεια τῆς γῆς σὺν τῇ Μεξικῇ! Μὴ λησμονῆτε δὲ ὅτι περὶ τὸν γύρον αὐτὸν τοῦ ἐξοχικοῦ οἴκου ἐκάστη ὁπὴ τέρπει τὴν ὁρᾶσιν πλείοτερον ὅλων τῶν φανῶν τοῦ ἐν Παρισίοις οὐρανίου πανοράματος· καὶ μὴ λησμονῆτε ἐπίσης ὅτι πλείστα ἄλλα χρῆζοντα ἐκαστον ἰδιαιτέρας μνείας, παραλείπονται ἐνταῦθα, διότι ἡ οἰκοδόμησις ἐπὶ ἐνὸς φύλλου χάρτου ἄλλου Μιραμάρ εὐκολώτατα ἠδύνατο ν' ἀναρπασθῇ ὑπὸ τοῦ ἀέρος!

IV

Ἀλλ' ὁ κήπος εἶναι θεσπέσιος, μεθυστικός, καθὼς ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐρρίφθησαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὅλοι οἱ καρποὶ ἐδῶ εἶναι ἀπηγορευμένοι καὶ ὅλα τὰ ἄνθη καὶ ὅλα τὰ φύλλα! Δὲν εἶναι βεβαίως καθ' ἑαυτὸν τὸ ἀριστούργημα τῶν ὁμοίων του, ὁ ἐκτεινόμενος ὑπὸ τοὺς πόδας του γαλανὸς τάπης τῆς θαλάσσης, τὸ ἐξοχικὸν ἀνάκτορον, τὸ ἐν ἀνωφερειᾷ πάντοτε ἀνώμαλον τοῦ ἐδάφους, τὰ πολλὰ αὐτοῦ ὑψώματα, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ τοῦ θεωμέου ἵπταται καὶ ἐκεῖνῃ μὲ ἄλλα πτηνὰ, καθιστῶσιν ὄντως μοναδικὸν τὸν κήπον τοῦ Μιραμάρ. Καὶ ἐδῶ μὲν δάση ἀμφιλαφῇ ἀπαγορεύοντα καὶ αὐτῇ τῇ ἡλίφ τὴν εἰσόδον εἰς τὰ σκιερὰ αὐτῶν τεμένη, ἐκεῖ δὲ λίμναι πλωταὶ ὑπὸ τῶν κύκνων καὶ τῶν νησσῶν, ἐνῶ οἱ πολύχροοι ἰχθύς σοβαρῶς καὶ ἀκινδύνως περιφέρονται, ὀλίγον ἐγγὺς δένδρα ὀπωροφόρα

καὶ ἄλλα βρεχόμενα ὑπὸ διακυγῶν ῥυακίων, χῶρον εὐρύ-
τατον ἐκ καμελιῶν πεφοργμένων μὲ συμμάστινα δίκτυα,
καθὼς αἱ ὀδαλίσκαι τοῦ χαρμεῖου μὲ τὴν διαφανῆ των
καλύπτραν, δεινροστοιχίαι μακρόταται, κυπάρισσοι καὶ
ἀναβρυτήρια, πίδακες, στοαί, καὶ ὅλα αὐτὰ διαχωρίζο-
μενα καὶ συγκοινωνοῦντα διὰ πλατειῶν ὁδῶν χαλικοστρώ-
των, διὰ τεχνητῶν κλιμάκων, δι' ἀτραπῶν καὶ ἐν γένει
δι' ὅλων τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, ἕτινα συναντᾷ τις
συνήθως εἰς τὸν πεπολιτισμένον φυτικὸν κόσμον.

Ἄξια ὅμως ἰδίαις μνείαις ἐν τῷ κήπῳ αὐτῷ εἶναι ὁ μι-
κρὸς τεχνητὸς λιμενίσκος, εἰς τὸν ὁποῖον κατήρχετο ὁ
αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοῦ μεγάρου καὶ ἀπὸ τοῦ κήπου διὰ
μαρμαρίων κλιμάκων πρὸς τὸν σκοπὸν θαλασσίων ἐκδρο-
μῶν, καὶ ὁ λουτρῶν αὐτοῦ, ἐσκευασμένος παρὰ τὴν ἀκτὴν
ἐν τινὶ θράχῃ, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέπτετο ὁ Μαξιμιλιανὸς
ἀπὸ τοῦ κήπου διὰ κυκλοτεροῦς τινος ἀτραποῦ καὶ ὅστις
συγκοινωνεῖ μὲ τὴν θάλασσαν διὰ δύο μεγάλων ὁπῶν, αἰ-
τινες ὡς δύο τερατώδεις ὀφθαλμοὶ μεταδίδουσιν εἰς τὸν
λουτρῶνα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἀλλ' ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κή-
που, ἐν τῷ ὁμαλωτέρῳ αὐτοῦ στρώματι καὶ ἐν εὐρυτάτῳ
χώρῳ κεῖται ὁ ἀνθῶν, γραφικώτατος, περικαλλής, τεχνη-
τὸς μᾶλλον, ἐνῶ εἶναι φυσικὸς· καὶ ἐνῶ τὰ ἄνθη του ἐκ-
πέμπουσι βαλσαμῶδες μύρον καὶ σαλεύονται ἐλαφρῶς ὑπὸ
τῆς θαλασσίου ριπῆς, φαίνονται μᾶλλον τεθειμένα ἐκεῖ
ὑπὸ τοῦ χρωστήρος θείου τοπογράφου! Ὁ ἀνθῶν αὐτοῦς
συνέχεται ἀμέσως διὰ κλίμακος μὲ ἕτερον ἥμοιον ἀπολή-
γοντα διὰ πλαγιοστρώτου εἰς τὴν θάλασσαν· εἰς ἀμφοτέ-
ρους τοὺς ἀνθῶνας, ἀειθαλεῖς, δύναμαι νὰ εἶπω, ἀφοῦ ἀπὸ
τῶν σπλάγχχνων αὐτῶν ἀναφύονται ἄνθη ὅλων τῶν ἐπο-
χῶν, ὑπάρχουσιν ἀναβρυτήρια καὶ ἀγαλμάτια ἀπαρμιλλ-
λου κομψότητος· ἀμφοτέροι δὲ τετειχισμένοι διὰ φυτικοῦ
λειοτάτου, οὕτως εἰπεῖν, τειχώματος ἀνερχομένου εἰς ὕ-
ψος δύο περίπου μέτρων, χωρίζονται διὰ λαβυρίνθου δια-
κλαδώσεων εἰς ἀπείρους μικροὺς ἀνθῶνας, ἕκαστος τῶν
ὁποίων ἐνθυμίζει τὰς μυριοχρόους καὶ πολυποικίλους
τοῦ ῥ τ α ς τῶν ἡμετέρων ζαχαροπλαστείων.

V

Τοιοῦτον ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφίᾳ τὸ Μιραμάρ.

Βεβαίως ὁ Μαξιμιλιανὸς δὲν ἐδημιούργησε τὸν ἥλιον,
ὅστις τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀκτῖνας ἀφίνει εἰς τὸ Μιρα-
μάρ, οὔτε τὴν ἀχανῆ θάλασσαν ἔχουσε κάτωθι τῶν παρα-
θύρων τοῦ ἐξοχικοῦ τοῦ μεγάρου, οὔδε τὴν σελήνην καὶ
τ' ἄστρα ἐκρέμασεν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ περιβάλλωσι
μὲ ἀργυρᾶν αἴγλην τοὺς ἀνθῶνας τοῦ μαγευτικοῦ τοῦ κή-
που· δὲν ὑπάρχει ὅμως μία γραμμὴ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ, ἢ
ὁποία νὰ μὴ ἐχαράχθη ὑπ' αὐτοῦ, οὔτε κομψοτέχνημά τι
ἐν τῷ περικαλλεῖ ἐκείνῳ μουσεῖῳ, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ φέρῃ
τὸν τύπον τῆς καλλιισθητικῆς του ψυχῆς! Ἐὰν δὲ τὸ
οἰκοδόμημα αὐτὸ ἴσταται ἐκεῖ μαυσωλεῖον τῆς αὐτοκρα-
τορικῆς του μεγαλειότητος, ἀλλ' ἐν τῷ κήπῳ του πᾶν
ἄνθος ἀρωματίζει τὴν ψυχὴν του, καὶ ὑπὸ πᾶν φύλλωμά
διαγράφεται ἡ σκιὰ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

Dock.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΙΣ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΝ ΔΡΑΜΑ
Η ΕΚΘΕΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ν. Νάκη, Ν. Μιχαλοπούλου καὶ
Γ. Κατσουροπούλου.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Κατὰ μῆνα Μάϊον 1882

ΛΟΥΚΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ ΘΗΒΩΝ

Συντακτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς
χρῆσιν τῶν γυμνασίων ἐκδόσις γ' 1879 8ον σελ. 272.
Τιμᾶται δραχ. ν. 2,50 (ἤτοι παλ. 2,80).

Τὴν τιμὴν τῆς κατὰ ποσὰ πωλήσεως ἡλαττώσαμεν ὡς
ἐξῆς:

Τιμὴ 10 ἀντιτύπ. δρ. ν. 18,75 (παλαιῶν 21,00)
" 100 " " " 175, — (" 196, —)

Γραμμικὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς
χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων 1879 σελ. 5' 171. Τι-
μᾶται δρ. ν. 1,58 (παλαιῶν 1,70).

Τιμὴ 10 ἀντιτύπ. δρ. ν. 11,40 (παλαιῶν 12,75)
" 100 " " " 98,70 (" 110,50)

—=—

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ

Συντακτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς
χρῆσιν τῶν Ἑλλήν. σχολείων, ἐγκρίσει τοῦ ὑπουργείου.
Ἐκδόσις γ' βελτιωμένη.

Ἐκτάλογος τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων πεζολό-
γων Ἀττικῶν πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Ἑλληνι-
κῶν σχολείων καὶ τῶν γυμνασίων. Ἐκδόσις β'.

* *

*

Πρὸς τοὺς κκ. καθηγητὰς, διδασκάλους, δημοδι-
δασκάλους καὶ ἀνταποκριτὰς ἡμῶν

Ἀναλαβόντα τὰ Καταστήματα τὴν ἔκδοσιν τῶν πονημάτων
τοῦ σχολάρχου Θηβῶν κ. Λουκᾶ Χριστοδούλου, οὐδόπως προτί-
θενται διὰ τῆς παρούσης ἀγγελίας νὰ συστήσωσι βιβλία ἀπὸ πολ-
λοῦ ἤδη δεδοκιμασμένα καὶ εἰς χεῖρας διδασκάλων τε καὶ μαθη-
τῶν ἀπ' αὐτῆς τῆς α' αὐτῶν ἐκδόσεως εὐρισκόμενα. Ἀλλ' ἀπλῶς
ἔρχονται νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς τοὺς ἐπωφελεῖς ποιομένους χρῆ-
σιν αὐτῶν ὅτι ἐξανηλθεισῶν τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδόσεων τῶν ἁ-
νωτέρω μνημονευομένων βιβλίων, παρασκευάζομεν νέαν αὐτῶν
ἐκδοσιν μετὰ πλείστων προσθηκῶν καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταρρυθ-
μίσεων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως γενομένην, καὶ μετὰ τῆς προ-
σηκούσης καθαρότητος καὶ ἐπιμελείας ὡς πρέπει ἐν τοῖς διδα-
κτικοῖς μάλιστα βιβλίοις.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

—Παρά τὰς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς.—

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ:

Εἰσητήριον λουτροῦ λεπτὰ 40
Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελὶς, χει-
ρόμακτρον " 20

Τὰ μικρότερα τῶν 6 ἐτῶν παιδία γίνονται δεκτὰ
δωρεάν, ὅταν συνοδεύονται ὑπὸ τῶν οἰκείων.